

Men når det drejer sig om, at Det Radikale Venstre skal have tildelt særlige frynsegoder, så har jeg ikke hørt det samme engagement. Og det er jo det, der handler om. Selv om fru Pia Gjellerup i dag forsøger at udstille det, som om det her aldeles ikke koster noget, så er fru Pia Gjellerup så intelligent, at hun godt ved, at i det øjeblik, en minister i dag indkalder sin stedfortræder midlertidigt, kan det forekomme fra nul dage og til hele folketingssamlingen eller hele valgperioden. Altså er det i dag en variabel omkostning.

I det øjeblik ministeren, lige så snart ministeren er udpeget, nedlægger sit mandat og partiet udpeger et nyt folketingsmedlem, så er der altså en fuld omkostning for hele perioden, hvad enten det så er en folketingssamling eller hele valgperioden. Derfor kommer det her til at koste skatteyderne nogle ekstra penge. Det kommer nemlig til at koste skatteyderne det, at der nu ikke kun aflønnes 179 folketingsmedlemmer med folketingsvederlag, der kommer også et større eller mindre antal ekstra. Ministrene er nemlig ikke tilfreds med kun at få ministervederlag; ministrene vil ud over deres ministervederlag også have vederlag som folketingsmedlemmer.

Det kan der argumenteres for i det øjeblik, hvor ministeren samtidig udøver et stykke folketingsarbejde. Men hvis ministeren har nedlagt sit folketingsmandat og fået en anden kaldt ind til at udføre arbejdet her i Folketinget, så er der ingen logisk argumentation for, at ministeren stadig væk skal oppebære en løn for et arbejde, vedkommende ikke udfører.

Hvis man får løn for noget, man ikke laver, så får man unødvendig fryns, i det her tilfælde oven i købet på skatteydernes bekostning, og det synes vi i Fremskridtspartiet er usmageligt og uanstændigt.

Derfor burde det være sådan, at vælgerne fik lov til at tage stilling til det her spørgsmål. De ændringsforslag, som bl.a. Fremskridtspartiet havde stillet ved andenbehandlingen, åbnede mulighed for, at vælgerne kunne tage stilling til spørgsmålet. Men det ønskede man ikke, for man er så begærlig efter at få fat i disse skatteydermidler, så det gælder om, at ordningen kommer til at gælde nu og med det samme, selv om det også er et kraftigt brud på traditionen her i Folketinget.

Tidligere markante ændringer af forretningsordenen, økonomiske forhold for folketingsmedlemmer osv. har altid først fået virkning,

efter at der har fundet nyvalg sted, sådan at folketingsmedlemmer og befolkningen, vælgerne, ved, hvilke regler de har at rette sig efter.

Men det ønsker man ikke i det her tilfælde. Der skal det gælde nu, for tænk hvis vælgerne fik lov til at have det her med i deres overvejelser om, hvem de ønsker at stemme på, så kunne man jo være bange for ikke at blive valgt. Og det er en angst, som vi godt kan forstå, man nærer.

Derudover er der hele diskussionen om, hvorvidt folketingsmedlemmer også skal kunne være ministre, og det er en stor diskussion. Vi i Fremskridtspartiet er tilhængere af den norske ordning, hvor man altså har den lovgivende magt og den udøvende magt adskilt. Men det er jo ikke det, vi skal tage stilling til i dag; den diskussion er stor og bør tages på et andet tidspunkt.

Det, vi skal tage stilling til i dag, er, om økonomiministeren og hendes parti skal have lov til på skatteydernes regning at blive tildelt noget ekstra fryns. Efter vores mening skal svaret være et utvetydigt nej, og derfor vil vi anbefale Folketingets medlemmer, at man stemmer nej til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Hr. Kim Behnke brugte udtrykket usmageligt, og det synes jeg er det eneste velvalgte udtryk om hr. Kim Behnkes eget indlæg.

Som jeg sagde før: Hvis man er nøjeregnende, er der tale om en besparelse. Det tror jeg skatteyderne vil se på med en vis mildhed; det vil være en meget beskedent besparelse, og man skal være meget nøjeregnende. Hvis man er uærlig, får man det til at koste noget, og det gør hr. Kim Behnke på den måde, han fremstiller det. Hr. Kim Behnke havde nemlig sådan en meget interessant måde at adskille omkostninger på. Hvis omkostningerne var variable, var det nogle væmmelige omkostninger, hvis de derimod var faste og indgik i det lange forløb, så var det ikke nogle væmmelige omkostninger.

Altså: Hr. Kim Behnke må beslutte sig til, om man vil tale om, hvad ting koster, uanset hvilke regelsæt der ligger til grund, så man kan sammenligne, hvad den ene situation vil koste, og hvad den anden situation vil koste. Hvis det kostede mere samlet set, ville jeg kunne forstå en lille bitte flig af hr. Kim Behnkes argumentation, men det er der ikke tale om. Det, vi taler om her, er udelukkende, om ministre kan vende tilbage som folketingsmedlemmer, når de ophø-